

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/apdp.v105.2025.30>

Ю. І. Тюря

РЕГУЛЮВАННЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ У СОЦІАЛЬНИХ МЕДІА: ВИКЛИКИ, РИЗИКИ ТА МОЖЛИВОСТІ¹

Постановка проблеми. Сучасний світ соціальних медіа активно інтегрує технології штучного інтелекту (далі – ШІ) для оптимізації контенту, розширення його охоплення та впровадження інноваційних форматів. Автоматичний переклад тексту, синтез голосу, персоналізовані рекомендації – це тільки деякі приклади застосування ШІ, що спрямовані на покращення користувацького досвіду та забезпечення доступу до якісної інформації. Саме генеративний ШІ, зокрема, має значний потенціал трансформації медіавиробництва, дистрибуції та взаємодії з аудиторією.

Швидкість, з якою ШІ революціонізує медіаіндустрію, перевершує темпи попередніх технологічних інновацій. Сучасні редакційні інструменти на основі ШІ пропонують широкі можливості для оптимізації робочих процесів, генерації контенту та прогнозування уподобань аудиторії. Проте ця еволюція супроводжується появою складних етичних, юридичних та безпекових викликів, які постають перед усіма учасниками медіапростору.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичною основою дослідження стали праці зарубіжних науковців, серед яких варто відзначити роботу Хуррама Баїга (Khurram Baig), Амайка Алтафа (Amaïqa Altaf) та Мухаммада Азама (Muhammad Azam), що аналізували вплив ШІ на трансформацію медіапростору. Вагомий внесок у розуміння проблематики використання ШІ у сфері медіа зробили також Каміль Веласко Лім (Camille Velasco Lim), Ю-Пен Чжу (Yu-Peng Zhu), Мухаммад Омар (Muhammad Omar) та Хан-У Пак (Han-Woo Park), чії дослідження зосереджувалися на питаннях регулювання ШІ у соціальних медіа та аналізі потенційних ризиків його застосування.

Особливу цінність для дослідження становить аналіз позиції Європейської мовної спілки (The European Broadcasting Union, EBU) – провідного світового альянсу суспільних медіа – щодо використання генеративного ШІ у медіапросторі.

У контексті національного регулювання проаналізовано ключові документи, що визначають підходи до використання ШІ в українському медіапросторі: «Рекомендації з відповідального використання штучного інтелекту у сфері медіа» та «Біла книга з регулювання ШІ в Україні: бачення Мінцифри».

¹ Дослідження проведено на виконання міжнародного проєкту у сфері освіти «Безпечний штучний інтелект: Європейський правовий вимір» [101176092, спільний проєкт НТУ «Дніпровська політехніка», Еразмус+ Фонду Жана Моне і Європейського виконавчого агентства з питань освіти й культури (EACEA)]. Підтримка Європейською комісією випуску цієї публікації не означає схвалення її змісту, який відображає виключно погляди та думки автора, і Комісія не може нести відповідальність за будь-яке використання інформації, що міститься в ній.

Мета статті дослідити вплив технологій штучного інтелекту на функціонування соціальних медіа, проаналізувати основні виклики та ризики використання ШІ в медіапросторі, а також визначити ефективні підходи до регулювання застосування цих технологій.

Виклад основного матеріалу. Стрімкий розвиток ШІ всебічно трансформував різноманітні сфери людської діяльності, а соціальні медіа стали не лише відображенням цих змін, але й потужним каталізатором та платформою їхньої реалізації. Інтеграція складних технологій ШІ у платформи соціальних медіа призвела до радикального переосмислення принципів міжособистісної комунікації та групової динаміки, які раніше важко було передбачити. Алгоритмічні системи, що базуються на машинному навчанні, створили багатовимірний простір взаємодії, де технологічні можливості синергійно поєднуються з людськими потребами у спілкуванні та самовираженні.

Феномен генеративного ШІ, зокрема, знаменує собою початок нової ери, що характеризується фундаментальними змінами у сприйнятті й взаємодії з реальністю, де межі між людським та машинним інтелектом стають все більш розмитими.

Одним з найбільш помітних наслідків впровадження ШІ у соціальні медіа є оптимізація комунікаційних процесів. Алгоритми, які ґрунтуються на ШІ, здійснюють модерацію контенту та персоналізацію користувацького досвіду, що, своєю чергою, призводить до формування більш цілеспрямованого та релевантного інформаційного простору для кожного окремого користувача.

Зокрема, системи рекомендацій, що використовують методи машинного навчання, аналізують вподобання й поведінку користувачів з метою пропонування контенту, який відповідає їхнім інтересам, стимулюючи таким чином користувачів до більш активної та персоналізованої взаємодії з платформою. Крім того, чат-боти й віртуальні асистенти, що використовують технології обробки природної мови, здатні імітувати людську розмову, надаючи користувачам миттєву підтримку і доступ до необхідної інформації. Зазначені досягнення не тільки спрощують комунікацію, але й сприяють подоланню мовних бар'єрів і покращенню порозуміння завдяки можливостям перекладу та контекстуальних підказок, що створює умови для інклюзивного й глобального спілкування у цифровому просторі.

Втім, вплив ШІ на соціальні медіа виходить далеко за межі окремих користувацьких досвідів через системну трансформацію самих основ соціальної взаємодії у цифровому просторі. Наприклад, алгоритмічні системи, інтегровані у соціальні платформи, здійснюють багаторівневий аналіз соціальної комунікації, виявляючи приховані закономірності та тенденції у поведінці користувачів і, як наслідок, визначають динаміку формування мережевих спільнот.

Такі пропозиції як-от додавання в друзі, рекомендації груп за інтересами та персоналізовані стрічки новин, є яскравими прикладами того, як ШІ допомагає користувачам знаходити однодумців і формувати спільноти. Алгоритми ШІ аналізують профіль користувача, його активність, уподобання та взаємодію з іншими користувачами, щоб запропонувати потенційно цікаві контакти та групи, сприяючи розширенню соціального кола користувачів і поглибленню існуючих зв'язків.

Окрім сприяння встановленню нових зв'язків, ІІІ також відіграє важливу роль у покращенні якості вже існуючих онлайн-стосунків. Завдяки можливостям фільтрації шкідливого контенту, виявлення фейкових акаунтів і неавтентичної поведінки, ІІІ створює безпечне та надійне онлайн-середовище. Відповідно це дозволяє користувачам значно зменшити ризики щодо таких онлайн-загроз, як: кібербулінг, шахрайство та дезінформація, хоча слід пам'ятати, що абсолютна безпека в цифровому просторі наразі недосяжна.

Однак, парадоксально, що ті самі технології ІІІ, які покликані покращити досвід користувачів у соціальних медіа, водночас створюють нові проблеми та етичні виклики. Персоналізація контенту може обернутися формуванням так званих «ехокамер» (інформаційна бульбашка), де панують одноманітні погляди. ІІІ-боти та дипфейки стають інструментами маніпуляції й дезінформації, підриваючи довіру суспільства до цифрового світу. Постійний моніторинг даних користувачів, необхідний для роботи ІІІ, ставить під сумнів дотримання принципів конфіденційності та захисту персональної інформації.

Ехокамера як соціально-психологічний феномен являє собою особливий інформаційний простір, де людина переважно стикається з інформацією й думками, що підтверджують її вже існуючі переконання. Це замкнена система, яка зміцнює власні погляди, одночасно виключаючи або маргіналізуючи альтернативні точки зору. У такому середовищі інформація циркулює всередині групи, підсилюючись та набуваючи вигляду незаперечної істини, навіть якщо вона є упередженою або неправдивою [1].

Історично формування ехокамер було характерним для фізичних зустрічей, таких як: світські чи релігійні зібрання, політичні мітинги та інші. Однак з появою соціальних мереж й алгоритмів персоналізації контенту, ехокамери стали серйозною проблемою цифрового простору. Сучасні цифрові ехокамери формуються автоматично, базуючись на складних алгоритмах машинного навчання, які аналізують поведінку користувачів [2, с. 285].

Алгоритми відстежують кожную людську реакцію – лайки, репости, коментарі, час перегляду, – формуючи все більш точну модель уподобань користувача. Механізм формування цифрових ехокамер посилюється через природну схильність користувачів підписуватися на джерела інформації, що відповідають їхнім поглядам. Тривале перебування в інформаційній ехокамері має серйозні когнітивні наслідки. Відсутність взаємодії з альтернативними точками зору призводить до атрофії навичок критичного мислення та здатності до раціональної оцінки протилежних аргументів. Користувачі поступово втрачають здатність до конструктивного діалогу з носіями інших поглядів, що призводить до поглиблення соціальної поляризації. Інтернет, що мав би об'єднувати людей та надавати доступ до різноманітних джерел інформації, несподівано стає середовищем для формування ізольованих «інформаційних бульбашок».

Наслідком функціонування ехокамер є поглиблення розриву між різними соціальними групами. Люди, занурені у власні інформаційні бульбашки, стають все більш категоричними у своїх переконаннях та менш схильними до діалогу з опонентами. Своєю чергою, посилення поляризації суспільства ускладнює пошук

компромісів і руйнує комунікацію між різними групами, створюючи перешкоди для порозуміння та співпраці.

Сучасні технології ІІІ досягли такого рівня розвитку, що здатні створювати надзвичайно правдоподібний синтетичний контент – від текстових матеріалів до відеозаписів, коли навіть досвідчені користувачі медіа стикаються зі складнощами верифікації достовірності контенту.

Особливої гостроти проблема набуває в контексті виборчих процесів. Технології дипфейків, зокрема продукують безпрецедентні можливості для політичних маніпуляцій через створення фальшивих відеоматеріалів за участю політичних діячів. Перетин тонкої межі між об'єктивним висвітленням подій та участю в маніпулятивних схемах може мати далекосяжні негативні наслідки для демократичних інститутів і суспільної стабільності, особливо в контексті електоральних процесів [3].

Водночас стрімкий розвиток генеративного ІІІ породжує низку складних питань, пов'язаних з авторським правом. Традиційно, авторське право захищає оригінальні твори, створені людиною. Однак, коли ІІІ генерує текст, зображення, музику або інший контент, виникає невизначеність щодо того, хто є справжнім автором і кому належать права на цей твір. Наразі все більше контенту, який раніше створювався виключно людьми, тепер генерується алгоритмами [3].

Втім проблема авторського права на контент, створений ІІІ, залишається складною та невирішеною. Наразі такий контент, як правило, не відповідає вимозі щодо оригінальності, необхідної для отримання захисту авторського права. Проте, з розвитком технологій ІІІ, ситуація може змінитися. Якщо системи ІІІ досягнуть рівня, коли вони зможуть генерувати справді оригінальний та непередбачуваний контент, що відображає власну «творчість», питання про захист авторських прав на такі твори стане ще більш актуальним.

Поряд з цим, упередженість і справедливість у роботі ІІІ залишаються одними з ключових викликів сучасності. Якість контенту, створеного з застосуванням ІІІ, безпосередньо залежить від якості даних, на яких він навчався. Якщо навчальні дані містять упередження, то й контент, згенерований ІІІ, неминуче відображатиме ці упередження, що призведе до посилення несправедливості та дискримінації. Ця проблема не обмежується лише сферою медіа, вона також актуальна для таких галузей, як охорона здоров'я, фінанси та працевлаштування. Проте саме медіа, як джерела інформації, що претендують на об'єктивність та формують громадську думку, несуть особливу відповідальність у цьому питанні. Упереджений контент, поширений через медіа, суттєво впливає на формування стереотипів і упереджень у суспільстві [3].

З огляду на масштаб та серйозність цієї проблеми, для суб'єктів у сфері медіа критично важливим завданням стає впровадження системних заходів протидії цим загрозам. Зокрема, має бути передбачено проведення регулярних аудитів інструментів ІІІ з детальним аналізом алгоритмів, оцінкою якості наборів даних і перевіркою процесів впровадження технологій ІІІ.

Отже, разом з численними перевагами використання технологій ІІІ у соціальних медіа, зростають і ризики, зокрема дезінформація, поширення шкідливого

контенту чи маніпуляція поведінкою користувачів, що вимагає впровадження ефективних регуляторних підходів для мінімізації негативних наслідків.

Аналіз наявних практик правового регулювання дозволяє виділити три основні моделі регулювання ІІІ у сфері медіа: саморегулювання, законодавче регулювання та спільне регулювання, кожна з яких має свої переваги та обмеження [4].

Саморегулювання є найбільш гнучким підходом, завдяки якому медіаіндустрія самостійно розробляє і впроваджує правила й етичні кодекси використання ІІІ, що дозволяє їй швидко адаптуватися до технологічних змін і враховувати специфіку різних соціальних платформ.

Показовим прикладом формування практики саморегулювання стала реакція професійної медійної спільноти на інцидент з використанням неперевіреної інформації, згенерованої ІІІ, яка була поширена через соціальні медіа «Нового каналу».

3 квітня 2023 року в Instagram-акаунті «Нового каналу» з'явився допис, присвячений 105-річчю з дня народження відомого українського письменника Олеся Гончара. У дописі було наведено кілька «маловідомих фактів» з життя митця, проте читачі швидко з'ясували, що ці факти не тільки не були маловідомими, а й виявилися хибними. Публікація недостовірних «маловідомих фактів» про видатного українського письменника викликала обґрунтоване обурення аудиторії та спровокувала професійну дискусію щодо етичних стандартів використання ІІІ у журналістській практиці.

Команда «Нового каналу» визнала свою помилку та пояснила її використанням чат-бота на основі ІІІ (ChatGPT) для підготовки допису, підкресливши, що ІІІ, хоч і є корисним інструментом, потребує ретельної перевірки інформації, яку він генерує [5].

Цей випадок підкреслює необхідність дотримання базових журналістських стандартів навіть при використанні новітніх технологій. Принцип «довіряй, але перевіряй» набуває особливої актуальності у контексті роботи з контентом, згенерованим ІІІ. Визнання того, що «людину ніщо не замінить» у процесі верифікації інформації, має стати важливим висновком для всієї медіаспільноти.

У відповідь на такі виклики Міністерство цифрової трансформації України разом із партнерами та профільними експертами розробило Рекомендації щодо відповідального використання штучного інтелекту в медіа.

У рекомендаціях наголошено, що «медіа та журналісти відіграють важливу роль у розробці та оновленні стандартів відповідального використання ІІІ у сфері медіа й повинні мати чітке та узгоджене між собою бачення. Рекомендується напрацьовувати галузеві кодекси та внутрішні рекомендації щодо безпечного, етичного використання ІІІ у сфері медіа, яке ґрунтується на принципах поваги до прав людини, демократії та верховенства права» [6].

На основі аналізу Рекомендацій з відповідального використання штучного інтелекту в медіа, можна сформулювати декілька ключових практичних порад для суб'єктів у сфері медіа.

Зокрема при підготовці інформаційних матеріалів, створених за допомогою ІІІ, має бути забезпечено належний редакційний контроль, щоб прийняття остаточного рішення щодо публікації такого контенту завжди залишалося за людиною-редактором.

Для забезпечення прозорості та уникнення введення аудиторії в оману, будь-який контент, створений з використанням ШІ, повинен бути чітко позначений. Рекомендується використовувати відповідне маркування, наприклад, «Матеріал, згенерований з використанням штучного інтелекту». При підготовці новинного контенту варто утримуватися від використання згенерованих ШІ зображень, які імітують реальні події, оскільки це може призвести до поширення дезінформації.

Незалежно від того, наскільки потужним є ШІ, кожен матеріал, створений за його допомогою, потребує ретельної перевірки. Важливо використовувати спеціальні інструменти для виявлення дипфейків та іншої неправдивої інформації.

Водночас успішне та відповідальне використання ШІ у медіа неможливе без належної підготовки персоналу. Навчання професійних кадрів має охоплювати як технічні аспекти роботи з системами ШІ, так і розуміння етичних принципів і можливих ризиків використання цих технологій.

При використанні систем ШІ необхідно забезпечити належний захист персональних даних і конфіденційної інформації. Важливо також дотримуватися прав інтелектуальної власності, що передбачає отримання дозволів у правовласників на використання тих матеріалів, на основі яких ШІ створює новий контент.

При використанні штучного інтелекту для генерації контенту необхідно дотримуватися прав інтелектуальної власності та отримувати дозволи від правовласників на використання тих матеріалів, на основі яких створюється новий контент.

Таким чином, інцидент з «Новим каналом» став своєрідним «тест-кейсом», який підтвердив необхідність регулювання використання ШІ у медіапросторі, зокрема шляхом саморегулювання та розробки відповідних рекомендацій.

Законодавче регулювання забезпечує більш жорсткий контроль за використанням ШІ у медіапросторі шляхом встановлення обов'язкових для виконання вимог на державному рівні, зокрема закріплення відповідальності за поширення неправдивої інформації та чітке маркування контенту, створеного ШІ. Однак для забезпечення належного моніторингу та контролю за дотриманням цих законодавчих норм, необхідно одночасно і створити спеціальні державні органи, які б мали повноваження з перевірки, виявлення порушень та застосування відповідних санкцій. Хоча такий підхід гарантує жорсткий контроль, проте обмежує гнучкість й автономію медіасередовища.

Спільне регулювання поєднує елементи саморегулювання й законодавчого контролю, передбачаючи співпрацю між медіаорганізаціями та державою. За таким підходом медійна спільнота сама встановлює базові стандарти роботи з ШІ, проте держава контролює їх дотримання у правовому полі. Наприклад, незалежні медійні ради створюють етичні кодекси для галузі, а державні органи слідкують за тим, щоб ці правила виконувалися у межах законодавства.

Проте оптимальний підхід до регулювання ШІ у соціальних медіа може відрізнятися залежно від країни та її правової системи. Важливо знайти баланс між стимулюванням інновацій та захистом суспільних інтересів.

В Україні наразі ключовим підходом до регулювання використання ШІ у медіа є саморегулювання. Цей вибір зумовлений складністю та новизною технологій ШІ, а також узгоджується з позицією Міністерства цифрової трансформації України,

відображеною у Білій книзі з регулювання ІІІ: бачення Мінцифри. На поточному етапі розвитку ІІІ Мінцифра вважає саморегулювання найдоцільнішим підходом, оскільки він забезпечує гнучкість в умовах швидких технологічних змін і дозволяє уникати надмірної законодавчої зарегульованості.

Як зазначає Мінцифра «Штучний інтелект у тому вигляді, з яким ми маємо нагоду взаємодіяти останні декілька років, є абсолютно новим явищем для українського суспільства та людства загалом», тому на даний час розробка ефективного регулювання ІІІ є складним і комплексним завданням, навіть з урахуванням наявного експертного досвіду та потенціалу українського наукового, технічного та юридичного середовища [7].

Однак досвід «Нового каналу» та подальша реакція медіаспільноти демонструють, що галузь здатна самостійно виробляти механізми контролю та реагування на виклики, пов'язані з використанням ІІІ. Рекомендації Мінцифри щодо відповідального використання ІІІ в медіа закладають фундамент для формування галузевих стандартів щодо відповідального використання ІІІ.

Утім, для ефективної реалізації саморегулювання необхідно забезпечити прозорість процесів, регулярний аудит систем ІІІ, а також впровадження механізмів моніторингу й підзвітності.

Висновки. У підсумку можна зазначити, що інтеграція ІІІ у соціальні медіа створює як значні можливості для оптимізації контенту та покращення користувацького досвіду, так і серйозні виклики. Основними проблемами є формування ехокамер, поширення дезінформації через дипфейки, питання захисту авторських прав на контент, створений ІІІ, та упередженість алгоритмів.

Сучасне правове регулювання використання ІІІ для створення контенту в соціальних медіа знаходиться у перехідному стані та створює певну «сіру зону». На цей час використання ІІІ для генерації матеріалів у медіа загалом вважається прийнятним, проте відсутність судової практики та законодавчих норм залишає багато питань відкритими. Водночас технології ІІІ розвиваються значно швидше, аніж законодавство встигає реагувати на зміни й адаптуватися, що своєю чергою створює певну правову невизначеність.

Саморегулювання дозволяє медіаспільноті оперативно реагувати на нові виклики, розробляти та впроваджувати етичні норми використання ІІІ, враховуючи специфіку кожної платформи. При цьому держава може зосередитись на моніторингу ситуації та накопиченні досвіду для майбутнього формування збалансованої законодавчої бази.

Література

1. Бред Бартлетт. Що таке ехокамери? URL: <https://kidslox.com/ua/guide-to/echo-chamber/>.
2. Baig, K., Altaf, A., & Azam, M. (2024). Impact of AI on Communication Relationship and Social Dynamics: A qualitative Approach. Bulletin of Business and Economics (BBE), 13(2), 282 – 289. <https://doi.org/10.61506/01.00283>.
3. Navigating the Ethical, Legal and Security Aspects of AI Editorial Tools in Media : Ring Publishing. URL: <https://ringpublishing.com/blog/ai-tools-and-insights/the-ethical-and-legal-challenges-of-ai-in-media/4g2vh4b>.
4. Media law and regulation: Free Press Unlimited. URL: <https://kq.freepressunlimited.org/themes/enabling-environment/media-law-and-policy/media-law-and-regulation/>.

5. «Новий канал» через ChatGPT поширив фейкову біографію Олеса Гончара : MEDIASAPIENS. URL: <https://ms.detector.media/profstandarti/post/31588/2023-04-04-novyy-kanal-cherez-chatgpt-poshyryv-feykovu-biografiyu-olesya-gonchara/>.

6. Рекомендації з відповідального використання штучного інтелекту у сфері медіа. URL: https://thedigital.gov.ua/storage/uploads/files/page/community/docs/%D0%A0%D0%B5%D0%BA%D0%BE%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D0%B4%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%97_%D0%A8%D0%86_%D0%BC%D0%B5%D0%B4%D1%96%D0%B0.docx.pdf.

7. Біла книга з регулювання ІІІ в Україні: бачення Мінцифри. URL: <https://thedigital.gov.ua/storage/uploads/files/page/community/docs/%D0%A0%D0%B5%D0%B3%D1%83%D0%BB%D1%8E%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D0%BD%D1%8F%20%D0%A8%D0%86.pdf>.

Анотація

Тюрю Ю. І. Регулювання штучного інтелекту у соціальних медіа: виклики, ризики та можливості. – Стаття.

У статті досліджується вплив технологій штучного інтелекту (ІІІ) на функціонування соціальних медіа шляхом аналізу як потенційних можливостей, так і пов'язаних з цим викликів й ризиків. Особлива увага приділяється питанням регулювання використання ІІІ у медіа-просторі та пошуку оптимального балансу між технологічним розвитком і захистом суспільних інтересів.

У роботі детально аналізуються трансформаційні процеси, спричинені інтеграцією ІІІ у соціальні медіа, зокрема оптимізація комунікаційних процесів, персоналізація користувацького досвіду та формування нових моделей соціальної взаємодії. Водночас наголошено на проблемних аспектах, таких як формування інформаційних бульбашок («ехокамер»), поширення дезінформації через технології дипфейку та захист авторських прав на контент, створений за допомогою ІІІ.

У статті розглянуто три основні моделі регулювання ІІІ: саморегулювання, законодавче регулювання та спільне регулювання. На основі аналізу практичного кейсу, зокрема інциденту з використанням неперевіреної інформації, згенерованої ІІІ, у соціальних медіа «Нового каналу», досліджено саморегулювання ІІІ у медіасфері.

Розглянуто «Рекомендації щодо відповідального використання штучного інтелекту в медіа», розроблені Міністерством цифрової трансформації України, на основі яких сформульовано практичні поради для суб'єктів у сфері медіа, зокрема забезпечення редакційного контролю, маркування згенерованого контенту, проведення аудиту алгоритмів та підготовка фахівців-медійників.

Підкреслено, що ефективне регулювання ІІІ у сфері медіа має базуватися на принципах прозорості, регулярного аудиту систем ІІІ та впровадження механізмів моніторингу й підзвітності.

Ключові слова: штучний інтелект, соціальні медіа, ехокамера, саморегулювання, контент, згенерований ІІІ.

Summary

Tiuria Yu. I. Regulation of artificial intelligence in social media: challenges, risks and opportunities. – Article.

The article examines the impact of artificial intelligence technologies (AI) on the functioning of social media by analyzing both potential opportunities and associated challenges and risks. Special attention is given to the regulation of AI usage in the media space and the search for an optimal balance between technological development and the protection of societal interests.

The paper provides a detailed analysis of the transformational processes driven by the integration of AI into social media, including the optimization of communication processes, personalization of user experience, and the formation of new models of social interaction. At the same time, it highlights problematic aspects such as the creation of information bubbles («echo chambers»), the spread of disinformation through deepfake technologies, and the protection of copyright for AI-generated content.

The article examines three main models of AI regulation: self-regulation, legislative regulation, and co-regulation. Based on an analysis of a practical case, specifically an incident involving the use of unverified information generated by AI on the social media platform of «Novyi Kanal», the study explores AI self-regulation in the media sphere.

The «Recommendations for the Responsible Use of Artificial Intelligence in Media», developed by Ukraine's Ministry of Digital Transformation, are reviewed in the article. Based on these guidelines,

practical advice is formulated for media stakeholders, including ensuring editorial control, labeling AI-generated content, conducting algorithm audits, and training media professionals.

It is emphasized that effective AI regulation in the media sector should be based on principles of transparency, regular AI system audits, and the implementation of monitoring and accountability mechanisms.

Key words: artificial intelligence, social media, echo chamber, self-regulation, AI-generated content.